

———— Fodor Balázs

A RITMUSRÓL

Egy halálból
eszkábált tetőtér
kanapéján ücsörögve

arccal a jövőnek

szinte hallani
ahogy dél felé
folyik a Duna

Örvénylik a szőnyeg
növény mintázata

Az egymást domesztikáló
emberszabásúak
hagyatékaként

minden negyedórában
megkondulnak
a harangok

a cirkadián ritmust
maguk alá temetve

A TEHETETLENSÉGRŐL

Amikor a faliórában
lemerül az elem

64

és az utolsó másodpercre emlékezve
napokig elüti még a mutató

az ember csak áll
az ellentmondásban
mint aki a zoknijából nőtt ki

mert az idő
előrehaladtában
megállít mindent

de a versbe életnek
kell keverednie

ezért
a kézzelfogható
hiábavalóság

természeti törvényének
engedelmeskedve

napról napra
egyre erősebben
csavarod

a foglalatba
a még hetekig
villogó körtét
mielőtt kiég

HORGÁSZOK

A tóparton
az újrahaznosított
tiltó táblák

akaratuk ellenére
még mindig

robbanásveszélyre
figyelmeztetnek.

Valamikor műtrágyát tároltak itt.

Ebben a fűzfák alatti
tétlen veszélyzónában,
a mozdulatlan sárhullámokon
leparkolt autók volánjai mögött

ülnek a horgászok.

És csak akkor szállnak ki,
ha nagy ritkán kapás van.
Olyankor bevágnak,
orsóznak, szákolnak, mérnek.

Azután kelleetlenül visszadobják,
amit fogtak, mint akik
valami egész mást reméltek.

Maguk is mind visszaülnek
autóikba, és várnak,
hátha kifeszül egy híd
a vízre ereszkedett ködből,

és elhajthatnak
az újabb újjászületés elől.

MEGTEKINTŐK

Minden televízióban ül valaki,
aki végignézi az adásra tűzött
műsorokat újra és újra,
figyeli a kép- és hanghibákat,

melyek időről időre,
ki tudja, miért,
megjelennek a szalagon
vagy a digitális hordozón.

A sérült kockákat szakemberek vágják ki,
forró lézerrel,
hogy megcsonkítva ugyan,
de különösebb nehézségek nélkül

jusson el a biológiai archívumba
az egyre rövidülő adatfolyam.
Az eltávolított hibákból pedig
egy folyamatosan bővülő,

a nyelviséget megelőző vers születik,
amit adásszünetekben
hangosan szavalnak
a megtekintők.

JÁRÁSRA VÁRAKOZÓ HALAK

A téli Duna felett a pára
mint egy pokróc amit
a hideg miatt húzott magára

mielőtt a felhőtlen égen
átzuhanó csillagok fénye
befagyasztaná vizét

mert ha egy folyó megáll
az idő sem mozdul többé
mi pedig itt rekedünk

ebben a várószobában
akár a jégkorszaki halak
amiknek sosem nőtt lábuk